

Hồnh phúc đờn sắ cắ a cô giáo vắ hắ u

Viết bởi Administrator

Thứ sáu, 14 Tháng 11 2014 11:00

Nhớ n đờ c đờn thoắ i cắ a mắ t hắ c trò ắ Ninh Thuắ n, cắ u giáo viên Tắ Nguyắ n tắ chắ bắ t ngắ đã vắ òa hắnh phúc. Kắ niắ m ngày 20/11, chắ đã chia sắ câu chuyắ n vắ i VnExpress.

Năm ngoái, cũng vào khoảnh khắc này, sau bữa cơm tối của gia đình, chuông điện thoại reo. Nhìn số mã vùng thấy đó là một cuộc điện thoại từ quê nhà xa. Đầu dây bên kia là một giọng nữ, hỏi: "Cô ơi, cô có nhớ em là ai không?". Tôi mỉm cười và buông câu trêu: "Cô nhớ nhớ ai để có biết ai là ai đâu mà nhớ".

"Em là học trò cũ của cô, giờ em đang tu ở chùa Diệu ở quê nhà Ninh Thuận, cô à". À, vậy ra đây là người mà lúc này có người quen gọi điện báo tin về tôi là số có người học trò cũ đi tu, gọi xin số điện thoại để gọi hỏi thăm. Cô học trò xưng tên Cẩm, ở xóm Kênh. Nghe ra, Cẩm nào nhớ? Càng nhớ thì càng muốn nhớ! Chết nỗi!

May mà người nhà có "bạn siêu việt" nhớ nhớ: cô bé Cẩm ở quê quê, nhớ người, một nhón nhón, thết thà, cùng học lớp với Bốp... "À, À... Cô nhớ rồi, em đó hả?", miêng tuy nói vậy nhưng trí nhớ của tôi vẫn còn mãi mãi, chỉ một vài nét mặt bắt đầu loáng thoáng hiện lên trong lớp sóng người trôi gian...

Dòng ký ức bùng nổ lên...

Đó là những năm tháng của các cô các cậu sống một vùng quê nghèo ven đèo phá Tam Giang. Cô trò đầu viết vở, thiêu thục mồi bọ. Học trò còn khổ hơn vì đói, vì rét. Giáo viên dù là ông ba cô ba đừng quên còn có cái gì là... lười, là chảnh!

Học trò của một vùng quê nghèo, 2-3 xã gom lại mới có được một trường trung học cơ sở nên có

Hành phúc đến sông cá cô giáo và học sinh

Viết bởi Administrator

Thứ sáu, 14 Tháng 11 2014 11:00

Nhưng em thì đến tận xóm ven sông, cách trường một dòng sông rộng. Mùa lũ đến, dòng sông không còn cái vẻ hiền hòa, nên nếm thì trường khi mà bị biến thành một biển vàng với những con sóng cuộn phát khiêu.

Số khác đến tận những trường cát ven phá Tam Giang, mùa nóng cát trường ngói rất bỏng cháy, nên cụt. Đa số lũ đến tận những chân ruộng cát cuộn khô hoạc thì những vùng đất "tổn nạn" nghe đâu biển không khéo số bị lún đến xuống bùn, hết nên chân lên nếm.

Cơm - cô học trò bé nhỏ - kiêu cút ngói mà vùng quê này vẫn ví von là "chức chức chi n chi n", đến tận xóm Kênh. Bên sông, có nhà làm nghề bán cá lũ kiêu cá mang ra chợ bán, lũ y tiện mua gạo, khoai củ, muối ớt và ăn. Làm cá những không may khi đổ ăn cá, con cái có xóm Kênh đâu nào cũng bé tí tởm, khô quắt, khô queo. Cơm cũng không là người!

Trong câu chuyện qua đời thối, giông hời, Cơm nên cụt chuyện mà em y bởo nên mãi không quên, dù thời gian trôi đi đã hơn hai thập kỷ. Đó là những hôm mưa lũ, nước lũ, là giáo viên chủ nhiệm, số các em về nên chân, đuối nếm, tôi không cho may em xóm Kênh về, trong đó có Cơm. Chúng tôi và trong căn phòng tập thể nên học, cô trò bên nhau, chia sẻ bữa cơm đầm ấm.

Lúc này Cơm bảo: "Hồi đó, cô cho ăn món gì, em đâu nên học cô à!". Và: "Lần đâu tiên trong đời em biết chè khoai môn nó là nên thế nào, nên cô nấu cho ăn! Về ngót món chè cá cô nấu hồi đó, nó ngót thì nên giết, cô ơi!".

Nghe mà cơm đáng quá chớ. Vì tôi vẫn nên những kẻ niếm cá một thời gian khố, nên chuyện nấu cơm cho may đâu cùng ăn, nên ăn món gì thì... chớ, lâu quá rồi, làm sao mà nên đổ?

Cơm tíu tíu kẻ về về cụt tập hiền thì, nên công quố trong biển đổ ng tu hành và có nên gót hái cá em trong nên năm về qua. Dù chớ ng biết cớ duyên nào đâu đớ mà một nên sinh một vùng quê nghèo khó lũ vào tận Ninh Thuận, đi theo con đổ ng tu hành đớ giết là một nên số tởng đớ thành đớ trong con đổ ng học vẫn lũ đổ ng tu, nên tôi thớ số thớ y vui, thớ y may cho em y.

Hạnh phúc đôi n số của cô giáo và học u

Viết bởi Administrator

Thứ sáu, 14 Tháng 11 2014 11:00

Cũng là một lời r của cuộc đời, lời m nhng không h ngang trái. B t ng v i tôi nhng là duyên may v i C m. Ngay c C m cũng nói th : "N u em không đi vào duyên tu hành, có l em cũng s nh bao b n bè cũ q, s m l y ch ng, sinh con và l n đ n theo c m áo, l y đâu ra c may đ c m r ng tri th c, đ c h c thêm, m mang bi t bao đ u...".

Và tôi, cũng s không có m t b t ng thú v : ngôi T đình Di u n, Ninh Thu n, tôi có m t h c trò cũ, không còn là C m x a mà đã là m t ni s .

Cũng là m t niềm vui nho nh , chút an i cho s vi c b t đ c dĩ ph i r i b ngh d y h c, ngh tôi v n yêu thích và l a ch n bu i đ u đ i, khi C m nói qua đ i n th i: "Em th y trong ngôi tr ng bên c nh chùa h t ch c chúc m ng ngày 20/11, v y là em nh t i cô nên g i đ i n thăm cô...".

Hôm nay, khi trên các trang m ng và c đ i th ng, đâu đâu cũng r n rằng niềm vui chào đón ngày Nhà Giáo Vi t Nam - 20/11, râm ran nhng l i chúc m ng, tôi l i nh đ n câu chuy n này và cũng nh luôn câu nói của m t ng i b n đã nói v i tôi khi tôi chia s niềm vui này v i b n: "Hạnh phúc đôi khi th t đ n s mà ng t ngào nh c cây, hoa trái gi a đ i"...

T Nguyễn

Th xã H ng Th y, t nh Th a Thiên - Hu

Nguồn: <http://vnexpress.net/tin-tuc/giao-duc/hanh-phuc-don-so-cua-co-giao-ve-huu-3103928.html>